

РЕШЕНИЕ

№ 26588

гр. София, 01.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **6058** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Н. К. Д., гражданин на И., роден на г., със съдебен адрес – В. Т., [улица], ет. 8, чрез адв. Д., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България от 07. 04 2026 г. на КДЛ в посолството на Република България в Д. - И..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че оспорения отказ е немотивиран, като не са ясни причините, поради които е отказано издаването на виза. Не са спазени изискванията за форма на акта, както и че същият не е съобразен с представените доказателства. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разносните по делото и адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ.

Ответникът - КДЛ в посолството на Република България в Д. - И., не взима становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Н. К. Д., гражданин на И., роден на г., е подал на 09. 03. 2025 г. искане в посолството на Република България в Д. - И., за получаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България. Като цел на пътуването е посочено: друго – пенсионер.

На 07. 04. 2026 г. е издаден отказ за издаване на виза по образец, получен на 29. 04. 2026 г. от чужденеца, като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, като са посочени и допълнителни забележки: – От извършената проверка е установено, че на предоставения адрес

къщата е необитаема, закупена е от лице, което я е обявило за продажба. Адресът е предоставен фиктивно от лице, представящо се за посредник.

С жалба от 11. 05. 2026 г. по описа на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването, като в жалбата са изложени твърдения за нарушено право на личен и социален живот, съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят Н. К. Д., гражданин на И., роден на г., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от КДЛ Г. Г., определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 19 / 23. 09. 2025 г. /стр. 45/ на посланика на Република България в И., поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

В конкретни случай, е постановен отказ по искането за издаване на виза на чужденеца, но без яснота, какво е прието от административния орган. В случая не става ясно какви съмнения има относно целта на чужденеца, доколкото същата е ясно посочена – пенсионер и желание да пребивава в България. В тази връзка е представено (стр. 19 на гърба) пенсионно удостоверение за получаваната от чужденеца пенсия, като върху подаденото заявление има отбелязване, че наличностите по банковите сметки на чужденеца (има открита и в България) са около 35 000 евро.

Направените допълнителни забележки, също не може да се приеме за посочване на някакви мотиви, тъй като същите преповтарят законовите разпоредби.

Съдът намира, тези изводи на административния орган за неправилни и незаконосъобразни.

Съгласно чл.30, ал.3 от НУРИВОВР, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност".

Видно от писмо рег. № М-4892 / 11. 06. 2026 г. (стр. 68) ДАНС е изразила положително становище по заявлението за издаване на виза и няма изготвени документи.

Във връзка с извършената съгласувателна процедура, по делото е представено (стр. 73) писмо рег. № 5389р-377 / 20. 03. 2026 г. на началник група „Миграция“ при ОД на МВР В. Т., с което е изразено отрицателно становище. Посочено е, че съгласно чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ за получаване на право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 (получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната), доказателства за осигурено жилище.

Съдът намира така изложените доводи от Дирекция „Миграция“ и на които се е позовал административния орган, за напълно необосновани и неподкрепени с никакви доказателства.

Действително, закона изисква кандидата да има осигурено жилище, като по делото има представени доказателства за това.

Видно е, че българската гражданка М. Д. е представила (стр. 22) нотариално заверена декларация, с която е декларирала (под страх от наказателна отговорност), че ще предостави жилище на Н. К. Д., като освен това е представен и договор за наем на този имот и доказателства, че същият е собственост на М. Д..

В същото време, по делото не са представени никакви доказателства, по какъв начин е установено, че имота е необитаем и е обявен за продажба, като такива констатации липсват и в становището на група „Миграция“.

Съгласно чл. 21, т. 7 от Регламент (ЕО) №810/2009г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г. за създаване на Визов кодекс на Общността разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации, като съгласно чл. 21, т. 8 при разглеждането на дадено заявление консулствата могат в надлежно обосновани случаи да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи.

В конкретния случай, въпреки че от жалбоподателят са представени всички изискуеми документи, включително са приложени (стр. 39-41) и визи за дългосрочно пребиваване от Германия, които установяват надеждността на пребиваванията на чужденеца и същите не са обсъдени по същество, а са изведени необосновани изводи без такава допълнителна проверка да е извършена, в случай, че е имало съмнение относно заявената цел.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноси, като се претендират разносните в размер на 5,11 евро държавна такса. Искането за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ е неоснователно, тъй като по делото не е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че се оказва безплатна правна помощ и основанийето за това. Представено е единствено пълномощно, в което не са налични такива данни, поради което адвокатско възнаграждение не следва да се присъжда.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. К. Д., гражданин на И., роден на г., отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България от 07. 04 2026 г. на КДЛ в посолството на Република България в Д. – И..

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България да заплати на Н. К. Д., гражданин на И., роден на г., направените по делото разноски в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента).

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. Д. Д. за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ.

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице в посолството на Република България в Д. – И., за ново произнасяне по заявлението за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: